

Arrest

nr. 76 939 van 9 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de stad Antwerpen, houdende “*een weigering inschrijving van verzoeker na aanvraag 12bis Vreemdelingenwet dd. 29.09.2011 gedateerd op 09.02.2012 waarvan verzoeker kennis mocht krijgen op 05.03.2012*”.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 maart 2012 om 10u30 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid van de vordering

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op. Over deze exceptie moet slechts uitspraak worden gedaan indien zou blijken dat aan de drie cumulatieve voorwaarden vereist door 39/82, §§ 1 en 2 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is voldaan, hetgeen, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is.

2. Over de voorwaarden tot schorsing

2.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid

2.2.2.1. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State inzake de dubbele voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid, met name dat wordt aannemelijk gemaakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing volgens de gewone procedure te laat zal komen omdat het nadeel dan onherstelbaar zal zijn, én dat verzoeker de nodige inspanningen heeft geleverd om de verwezenlijking van het dreigend nadeel te voorkomen.

Hij stelt voorts dat, zolang hij geen aanvraag heeft ingediend en niet in het bezit is gesteld van ofwel de bijlage 15, hij illegaal in het land verblijft, hetgeen, gelet op artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is. Door de bestreden beslissing wordt hij gedwongen om illegaal in het land te verblijven tot het moment dat men beslist de aanvraag wél in ontvangst te nemen. Gelet op het feit dat het hier om een strafbepaling gaat, raakt het verhinderen van verzoeker om zich in regel te stellen derhalve manifest de openbare orde, hetgeen onaanvaardbaar is. Aan deze verhindering ter vrijwaring van de openbare orde en ter vrijwaring van verzoeker, die elke dag dat hij in illegaal verblijf is een misdrijf pleegt, dient onmiddellijk een einde te worden gesteld. De maatregel grijpt in in het gezinsleven van verzoeker, die niet in de mogelijkheid is te werken, zich in te schrijven bij de mutualiteit, strafvervolgning riskeert, uitwijzing riskeert etc. Deze maatregel maakt een schending uit van artikel 8 van het EVRM dat niet alleen het samen zijn van een gezin zelf beoogt, maar ook de kwaliteit van dit gezinsleven, kwaliteit die nu zwaar onder druk komt te staan.

Een gewone schorsing zal in deze te laat komen daar elke dag vertraging om zich in regel te stellen een dag is waarbij de openbare orde wordt geschaad. De hoogdringendheid vloeit derhalve voort uit artikel 75 en de daarmee gepaard gaande schending van de openbare orde.

2.2.2.2. Zoals reeds gesteld, is het zaak van verzoeker om aan te tonen dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Verzoeker poneert wel dat een niet-vrijwillige inbreuk op de openbare orde een nadeel is dat niet kan worden hersteld middels de gewone schorsingsprocedure, doch toont op geen enkele wijze aan dat deze procedure te laat zal komen, terwijl hij één en ander in concreto aannemelijk moet maken. Het louter poneren –in het algemeen– dat elke dag vertraging om zich in regel te stellen een dag is waarbij de openbare orde wordt geschaad, maakt geenszins aannemelijk dat de schorsing onmiddellijk zou moeten worden bevolen. Het feit dat de situatie zoals geschetst door verzoeker langer blijft voortbestaan wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd is op zich geen reden om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is. Daar anders over oordelen zou betekenen dat alle schorsingsprocedures volgens de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid zouden moeten worden behandeld, wat de negatie is van deze voorwaarde en van het zeer uitzonderlijk karakter van deze procedure.

De stelling dat verzoeker zich blootstelt aan vervolging, houdt niet in dat hij daadwerkelijk wordt vervolgd en is derhalve niet meer dan hypothetisch. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij, ten aanzien van een eventuele onrechtmatige strafrechtelijke vervolging, geen genoegdoening zou kunnen krijgen middels een eventueel tussen te komen vernietigingsarrest en de rechten die hij daaruit zou kunnen putten.

Voor zover hij stelt uitwijzing te riskeren, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de huidige beslissing niet gepaard gaat met enige verwijderings- of dwangmaatregel en dat, indien hij plots wel zou worden geconfronteerd met een verwijderingsmaatregel, hij op dat ogenblik de gepaste maatregelen kan nemen teneinde zijn rechten te vrijwaren.

Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoekers uiteenzetting, waar hij verwijst naar de inbreuk op het gezinsleven en de daaruit voortvloeiende schending van artikel 8 EVRM, het feit dat hij niet in de mogelijkheid is te werken en zich in te schrijven bij de mutualiteit veeleer betrokken lijkt te moeten worden op de overige, afzonderlijk te beoordelen cumulatieve schorsingsvoorwaarden, zodat ze niet dienstig is in het kader van het aannemelijk maken van het uiterst dringende karakter van de vordering.

2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat niet is voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen, zonder dat uitspraak moet worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de verwerende partij.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

A. WIJNANTS